

May Sarton, bir sokak kedisinden Beyefendi Kedi'ye, oradan da Kürklü Kişi'ye ve evin sahibine dönüşen kedinin hikayesine davet ediyor

Derya ÇAKIR

Bir evde kedi varsa oranın sahibi odur. Yaşanarak öğrenilen bu gerçek, edebî eserlere de konu oldu ve olmaya da devam ediyor. Onun istediği anlarda iletişim kurduğu bireyler, kedinin kendisine has hayatının gözlemcisidir yalnızca.

Şair ve yazar May Sarton, bu gözlemcilerden biri ve gördüklerini "Kürklü Kişi" başlığı altında romanlaştırdı. Bir sokak kedisinden Beyefendi Kedi'ye, oradan da Kürklü Kişi'ye ve evin sahibine dönüşen kedinin hikâyesini anlattığı romanında Sarton, bağımsızlığa ve şiddete düşkün bir sokak kedisinin gözünden aktarıyor olan biteni.

Bir 'serseri'nin on kuralı

Kedinin gözünden dünyaya bakma ile insanın gözünden kediye bakma arasındaki dengeyi ya da farklılıkları iyi kavrayan Sarton, sokaklardan sıkılıp bir ev ve kendisine yardımcı olacak kâhya arayan bir kedinin maceralarıyla buluşturuyor bizi "Kürklü Kişi"de.

Kendisine "Beyefendi Kedi" diyen bu "serseri", ev ve kâhya arayışı sırasında karşısına çıkan birkaç şanssızlığı, hem zekâsı hem de filozofluğu sayesinde savuştururken 10 kural meydana getiriyor ve bulup yerleşeceği evde o kurallara harfiyen uyulmasını istiyor. Bu konudaki titizliği nedeniyle acele etmiyor. "Filozof tabiatı"nın bu ağırdan alışı, titizlikle ve serserilikle yakından ilgisi var elbette.

May, Kürklü Kişi'yi âdeta bir şehir gezgini gibi resmetmiş; caddeleri atlayan, sokaklara girip çıkan, yemek davetlerini reddetmeyen,

kimi zaman huzur ve sükûnet bulan, kimi zaman hızla kaçmak zorunda kalan bir maceraperest var satırlarda.

Uzun süre devam eden bu arayış ve macera sonunda Kürklü Kişi, kafasına göre ve koyduğu kurallara uygun bir ev ve (iki) kâhya buluyor kendisine.

Üstelik bir ismi de oluyor: "Nerede ve kimle yaşayacağı hakkında kararını verinceye kadar Kürklü Kişi, bir öksüz olduğuna üzülse de bir isim sahibi olmamasını hiç dert etmemişti. Kendini bir Sokak Kedisi veya Beyefendi Kedi olarak düşünmek gayet güzeldi ama mahallede başka Sokak Kedileri ve birçok Beyefendi Kedi vardı; bu yüzden, üçüncü çay fincanını dolduran tatlı sesli kâhyanın ağzından şunları duymak onu çok mutlu etti: "Sanırım ona Tom Jones ismini vermeliyiz. Ne de olsa terk edilmiş bir yavru. Henry Fielding'in Tom Jones karakteri de öyleydi."

Kısa ve bir ömürlük öykü

Kâhyalarıyla birlikte yuvasında mutlu ve huzurlu yeni hayatına başlayan Tom Jones, ipleri eline alarak diğer tüm kediler gibi evin sahibi hâline geliyor. Etrafını gözlemliyor, kâhyalarının kişiliğini çözümlüyor ve bazen de hiçbir şeye bulaşmadan, kimsenin de ona bulaşmasına izin vermeden oturuyor.

Sarton'ın anlattığı kısa ve bir ömürlük hikâyede, Tom Jones özelinde tüm kedilere bir saygı duruşu söz konusu.

BİR CÜMLE

"Kendine saygı duyan her kedi gibi Tom Jones, kendisini etkileyen bir durum olmadıkça başkalarının işlerini hiç merak etmezdi."